

Warmte op afstand

Van de ene op de andere dag stopten Hospice-medewerkers met handen geven. In het begin voelde dat een beetje gek. Inmiddels maken we vanzelfsprekend ruim baan bij het opendoen van de voordeur en helpen we bezoek vriendelijk herinneren: 'houdt afstand'. Onze lichaamstaal hebben we leren ombuigen naar warm zijn op afstand. Al laat een recente gebeurtenis zien, dat niet elke kloof met warmte kan worden overbrugd.

Nog beduusd van alles wat er gebeurd was, zat onze gast een paar weken geleden rechtop in bed. Zijn deur stond eindelijk weer wijd open. Ik ging bij hem zitten en vroeg hoe het voor hem geweest was. 'Ik heb mij in de steek gelaten gevoeld' vertelde hij.

Tijdens zijn verblijf bij ons ontwikkelde hij symptomen, die verdenking op besmetting gaven. Het COVID-19 protocol werd gestart. In afwachting van de testuitslag moest zijn deur naar de hal dicht blijven, droegen verzorgers beschermende pakken en zag hij in een afgesloten kamer alleen 'lichtblauwe maanmannen'. Hoe liefdevol en warm de zorg van deze aliens ook was, het kon zijn eenzaamheid en angst niet voorkomen.

Toen hij hoorde dat de testuitslag negatief was, hilde hij. Zo groot was de opluchting.

Geïsoleerd verzorgd worden in beschermende kleding is afschuwelijk. Deze gebeurtenis toonde ons eens te meer, hoe belangrijk het is besmetting te voorkomen. Vanaf begin maart is er 7 dagen per week gewerkt aan een scala van maatregelen om het virus buiten de Hospice-deur te houden. Alle zeilen gingen bij om ook in crisistijd een verwelkomende, veilige haven te creëren voor de regu-

lier terminaal zieke mensen én hun naasten.

Interessante dilemma's kwamen daarbij langs. Want 'veiligheid' en 'verwelkomende sfeer' zijn niet altijd goede vrienden en ook '100% besluiten nemen met 50% van de kennis' was regelmatig van toepassing. Met rechte rug moesten we varen op eigen inzicht, zoals op het gebied van bezoekregulering, het vooraf testen van gasten op besmetting, het inzamelen van mondkapjes, het schrij-

'Alle zeilen gingen bij'

ven van protocollen. Dankzij samenwerking van hospice-medewerkers, vrijwilligers, verpleegkundigen, huisartsen én het hoofd van afdeling infectiepreventie van het Spaarne Gasthuis kwam een gedegen werkwijze tot stand. En ieders inzet en bereidheid is geweldig geweest. De maatregelen zijn voelbaar. Ondersteuning thuis draait door op een lager pitje, omdat mensen voorzichtig zijn met het toelaten van 'vreemden'. Bezoek in het Hospice Huis is elke dag welkom, maar wel in afgeslankte vorm. Onze koks koken nog even vers en lekker, maar geven de schalen af bij de voordeur. Met een grote groep dineren aan de keukentafel is tijdelijk van de baan.

Parallel aan dit gemis ontstaat er ook veel moois. Vrijwilligers, of zij nu een stapje terug moesten doen of volop werken, tonen zich een hechte club. In het Hospice Huis, zo hoor ik, voelt het veilig. Er hangt een sfeer van ruimte, rust én warmte. In die sfeer gaat het met onze gast uit

het hiervoor beschreven verhaal goed. Terwijl ik dit schrijf, geniet hij in de serre van het uitzicht op de sportvelden.

Pauline Jäger,
Directeur Hospice Haarlem e.o.

Gijs Padt

EEN HUISARTS OVER HET HOSPICE

Gijs Padt is sinds 10 jaar huisarts in de Heemstedse praktijk Troost/Crielaard/Padt. Hij wil ons graag iets vertellen over zijn ervaringen met ons Hospice. Vanwege de coronaregelgeving spreek ik hem via de telefoon.

Als arts-assistent interne geneeskunde wist Gijs al van het bestaan van de palliatief terminale zorg in Hospices. De eerste keer dat een patiënt van hem in een Hospice werd opgenomen, was toen hij zaalarts longgeneeskunde was. Ook als huisarts in opleiding in Amsterdam kreeg hij te maken met de hospicezorg.

Nu wijst Gijs enkele keren per jaar patiënten op de mogelijkheid van opname in ons Hospice Huis en op ondersteuning door onze vrijwilligers bij de patiënt thuis. Een paar keer per jaar wordt een patiënt van hem in het Hospice Huis opgenomen.

Vaak lijkt het of mensen er niet goed van op de hoogte zijn, dat het Hospice ook thuis ondersteuning kan geven. Gijs is dat gelukkig wel en volgens hem weten de

‘De tevredenheid van patiënten is fijn om mee te maken’

meeste huisartsen dat ook wel. Volgens hem komt het echter weinig voor, dat thuiszorgmedewerkers op deze mogelijkheid wijzen. Mogelijk zijn zij niet voldoende op de hoogte van wat een vrijwilliger in de thuissituatie kan toevoegen.

Het aantal van zes bedden in ons Hospice vindt Gijs voor zo’n groot gebied wel wat krap. Regelmatig komt het voor dat er geen bed beschikbaar is en dat weegt voor hem mee in het gevoel van toegankelijkheid. Er wonen veel ouderen in Zuid Kennemerland en er is daardoor relatief vaak vraag naar palliatief terminale zorg. Volgens hem zou een huis met 8 à 10 bedden toch minimaal nodig zijn.

Op mijn vraag hoe hij het Hospice Huis beleeft, zegt Gijs: ‘Ik vind het altijd een voorrecht als ik weer een periode wat vaker in het Hospice kom. De rustige en goede sfeer, collegialiteit en vooral de tevredenheid van patiënten is fijn om mee te maken. Ook de samenwerking met vrijwilligers en thuiszorg is tot nu toe altijd plezierig verlopen. Op die manier kunnen we proberen te zorgen voor een goed beleid bij een zeer kwetsbare patiëntengroep.’

Tot slot een mooi verhaal over wat Gijs meemaakte in ons Hospice. Een mevrouw op tamelijk hoge leeftijd kwam van de afdeling cardiologie in een ziekenhuis naar ons Hospice Huis met de prognose dat zij nog maar kort te leven zou hebben. Zij was heel kwetsbaar en ‘keek de dood in de ogen’. Maar wat schetste zijn verbazing: na een tijdje leefde mevrouw op. Ze kreeg weer een twinkeling in haar ogen en liet zich het eten goed smaken. Aan Gijs vertelde ze, dat ze het zo fijn vond dat ze niet als patiënt werd beschouwd maar als volwaardig mens. Ze werd met respect behandeld en heel goed verzorgd. Uiteindelijk knapte mevrouw op, ze zag weer perspectief buiten het Hospice en nu woont zij al weer maanden thuis. Toen zij het Hospice verliet moesten we haar wel beloven dat, als het te zijner tijd nodig zou zijn, ze weer in het Hospice terecht zou kunnen.

Anja Roelofs, PR-groep

Zorgvrijwilliger

OOK IN CORONATIJD

Waarom wordt iemand zorgvrijwilliger bij het Hospice? Is dat niet heel zwaar? En neem je het werk niet mee naar huis? Hoe is dat nu tijdens de coronacrisis? Kun je iemand wel steunen met beschermende kleding aan? Deze en andere vragen leg ik voor aan Henk Franke, nu zo’n anderhalf jaar vrijwilliger.

We spreken elkaar op Koningsdag in de mooie tuin van het Hospice Huis aan de Zuiderhoutlaan. Een aantal ramen van het gebouw staat open, het is prachtig weer. Een van de gasten wordt in zijn rolstoel net naar buiten gereden om te genieten van de voorjaarszon.

de belbus voor ouderen, het begeleiden van wandelaars met een visuele beperking, het helpen van terminaal zieke kennissen, tot het gedurende vijf maanden elke dag naar bed brengen van zijn eigen zieke moeder. Toen hij een oproep las van een wanhopige echtgenote, van wie de man een nier nodig had, heeft Henk zijn nier gedoneerd en daarmee een voor hem tot dan toe onbekende man z’n leven terug gegeven.

Zijn aanmelding bij het Hospice als vrijwilliger mag dus geen verbazing wekken. Dat hij dat naast een fulltime baan en een lopende hbo-opleiding wilde doen, ging net iets te ver. Een dag minder bij Defensie en nu, tijdens de coronacrisis zelfs met een halve dag extra bijzonder verlof én een hbo-diploma op zak, is het prima te combineren.

Als aanhanger van het Japanse Boeddhisme heeft hij op eigen wijze geleerd met dit soms heftige vrijwilligerswerk om te gaan. Vóór het moment dat z’n dienst begint maakt

‘Alles om het coronavirus buiten de deur te houden’

hij zichzelf er bewust voor klaar. Altijd met een gilet aan, wat hem helpt de rol van verzorger, van ondersteuner in te nemen. En na afloop verwerkt hij de ervaringen op de fiets naar huis.

Protocolen, beschermende kleding, gewijzigde bezoekersregeling, alles om het coronavirus buiten de deur te houden en calamiteiten te voorkomen. Niet gemakkelijk voor het vrijwilligerswerk, maar wel noodzakelijk. ‘Het is geweldig goed geregeld hier. De beschermende kleding is misschien wat onhandiger – en warmer! – maar het staat het persoonlijke contact niet in de weg’, vertelt Henk. Voor gebruik van het mondkapje heeft hij zijn baard afgeschoren. ‘Geen probleem. Wat wel merkbaar is in deze rare tijd is dat het wat stiller is in het huis, vanwege de beperkingen voor bezoekers’, voegt hij toe.

De moeilijkste momenten van het werk vindt hij het afscheid nemen van gasten, bij wie euthanasie gaat plaatsvinden. Maar meteen ook vaak de mooiste momenten, omdat de steun daaraan voorafgaand zo intens wordt gevoeld. En daar gaat het allemaal om: dienstbaar zijn voor mensen in hun laatste levensfase. Het is hem op het lijf geschreven. Ook in coronatijd.

Pim Kik, PR-groep

Mooie acties

Live muziek voor de gasten

Op 11 april werden de gasten verblijd met een optreden van viooldiva Maria Elderling, gitarist Sytse Bakker en zangeres Bregje Hermans. Het weer speelde mee, waardoor het optreden in een zonovergoten tuin kon plaats vinden. De ochtend werd extra bijzonder, toen bleek dat zangeres Bregje les had gehad van een van onze gasten! Iedereen heeft van het optreden genoten; de gasten, de vrijwilligers en de verpleging, maar zeker ook de muzikanten zelf. Onze dank gaat speciaal uit naar de muzikanten, die belangeloos kwamen spelen.

Beschermd dankzij uw hulp!

Toen het via de landelijke route niet mogelijk bleek om aan voldoende beschermende materialen te komen, hebben we ons netwerk gevraagd of er mensen waren die ons konden helpen.

En die mensen waren er!

Op onze oproep op facebook en via de e-mail hebben we hartverwarmende reacties gekregen. Uit alle richtingen bereikten ons kleine voorradjes, tips met adresjes waar nog wat te koop was, de meest kleurrijke zelfgemaakte mondkapjes en aanbiedingen om te helpen naaien.

Aan alle mensen die ons te hulp zijn gesneld, heel hartelijk dank! Dankzij uw hulp kunnen we onze gasten nu beschermd verzorgen.

Training aan- en uitkleden

Er is een gedetailleerd werkprotocol opgesteld over hoe we de zorg vormgeven mocht er onverhoopt een gast besmet raken met het coronavirus. Het protocol voorziet in de veiligheid van de getroffen gast, de andere gasten, bezoekers en de verzorgers. Het zorgvuldig aan- en uittrekken van beschermende kleding hoort daarbij. Via filmpjes, geschreven instructies en 'droog oefenen' wordt er gewerkt aan de vaardigheden.

De tuin heeft voldoende ruimte om te oefenen.

Vrijwilligster Noor bundelt de tulpen in bosjes.

In de bloemen

Begin april waren het bloementeam en de feestcommissie in touw om de collega-vrijwilligers en verpleegkundigen een beetje te vertroetelen. Voor iedereen in de organisatie stond er een bosje tulpen klaar in het tuinhuis. En wie op zondagochtend 4 april zijn mail opende werd toegezongen door vrijwilliger Ingrid met een

lied, geschreven op de muziek van Ramses Shaffy's "Zing, vecht, huil, bid ...". Wij kregen er energie van en vermoeden dat ook Claudia de Breij erdoor geïnspireerd is geraakt J.

Honderden tulpen, genoeg voor iedereen.

We doen het samen

Voor degene, die zorg verleent aan 't bed
Voor degene, die bij de mensen thuis kwamen
Voor degene, die zorgt voor een mooi boeket
Moet nu weten, **wij doen het samen**

Voor degene, die zorgt voor de tuin,
Voor degene, die zorgt voor schone ramen
Directie en coördinatie krijgen een pluim
Moet nu weten, **wij doen het samen**

Refrein

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder
Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewo-o-o-onder
Niet zonder ons

Voor degene die kookt met receptuur
Voor degene die met boodschappen kwamen
Voor het kantoor, dat zorgt voor structuur
Moet nu weten, **wij doen het samen**

Voor degene met zijn liefdevolle wil
Willen wij een aardigheidje schenken
De hele wereld ligt nu even stil
Wie had dit ooit kunnen bedenken

Refrein

Maar de zon komt toch weer op
Die knuffel gaan we echt weer geven
De bomen staan alweer in knop
Hoop en vertrouwen zijn de zin van het leven

Refrein

Het huis weer strak in de lak.

SCHILDERKLUS

Dat hout werkt bleef niet onopgemerkt. In de wintermaanden ontstonden indrukwekkende kieren van wel één cm breed in de verf op het houtwerk in huis. Nu is binnen schilderen nogal impactvol, voor gasten én onze portemonnee. Dus we hebben zo lang mogelijk gewacht, hard gespaard en dankzij financiële hulp van een donateur konden de schilders in februari de klus komen klaren. Alles staat weer glanzend in de lak en de overlast viel mee. Sommige gasten vonden het zelfs wel gezellig, dat beetje bedrijvigheid.

Twée coördinatoren van ons Hospice aan het woord

In de grote drukte om het Hospice Huis coronavrij te houden weten onze coördinatoren, Yvonne Boots-de Groot en Katja Jansen-van der Meiden, toch elk een half uurtje tijd voor mij vrij te maken. Ze hebben het extra druk met het nemen van preventieve maatregelen. Samen met de vrijwilligers en de wijkverpleging, en met ondersteuning van een specialist infectiepreventie van het Spaarne Gasthuis, wordt een protocol ontwikkeld om besmetting te voorkomen indien zich bij een gast toch onverwacht corona ontwikkelt.

Yvonne Boots

Yvonne werkte voor ze coördinator werd 27 jaar lang als verpleegkundige op de afdeling neonatologie van het AMC. Mooi en dankbaar werk. In de loop van die jaren veranderde er echter iets heel wezenlijks in de zorg voor die kwetsbare, te vroeg geboren kindjes. Yvonne: 'Er werd langer doorbehandeld en dat ging soms tegen mijn gevoel in.' En toen zag ze zo'n 10 jaar terug bij toeval een advertentie van het Hospice langskomen. Dat was wat ze zocht. Helaas, de baan ging naar een ander. Maar de tweede keer had ze beet. En dat is nu al weer 4 jaar terug. 'Deze baan is precies waarop ik had gehoopt!'

Dan heeft zij het bijvoorbeeld over de samenwerking tussen en met al die mensen, die op de een of andere manier betrokken zijn bij de zorg voor onze gasten en de mensen thuis. Yvonne: 'Familie, vrijwilligers, artsen, collega's, verpleegkundigen, etc.'

Het moeilijkste, vindt zij, is om in te schatten of het Hospice 'op dit moment voor deze mens de beste plek is.' Ze citeert een gast, die het Hospice ervoer als een gouden kooitje; zij bleef maar leven, terwijl alle andere gasten om haar heen dood gingen. Soms, als iemand vrij kort na opname overlijdt, vraagt Yvonne zich wel eens af of ze hier goed aan hebben gedaan. Het antwoord is ja, maar je kunt zo iemand meer dan anderhalve dag in ons mooie Hospice.

De meeste voldoening haalt zij uit de reacties van gasten, die al enkele uren na hun opname in het Hospice verzuchten: 'het is goed zo!'. Dat is bijzonder, want zij hebben vaak kort daarvoor definitief afscheid moeten

'Deze baan is precies waar ik op had gehoopt'

nemen van hun huis en haard. Het is fijn te ervaren dat mensen in de warme sfeer en zorg van ons Hospice letterlijk kunnen toelevén naar het einde.

Het werken met vrijwilligers vraagt een groot vertrouwen in hun inzet en kwaliteiten. Als zij dat zelf ook zo erva-

ren kunnen zij hun werk goed doen. Die basis moet dus 100% goed zijn. En die is meer dan goed, aldus Yvonne.

Dat blijkt in deze coronatijd eens te meer. Vrijwilligers nemen op allerlei manieren verantwoordelijkheid. Sommigen trekken zich tot hun verdriet tijdelijk terug, omdat zij op de een of andere manier tot de risicogroep behoren. Anderen zetten juist een tandje bij en draaien tijdelijk meer diensten. Yvonne: 'Wat een geweldige club vrijwilligers hebben we toch, hè?'

We komen tenslotte nog even terug op het verband tussen haar 'vroeger en nu', de neonatologie en het Hospice. Geboorte en sterven: twee momenten, die het leven markeren. Momenten, waarin de mens het kwetsbaarst is. Yvonne: 'Daar kan ik iets in betekenen!'

Katja Jansen

Katja werkte 19 jaar lang als verpleegkundige bij de afdeling infectiebestrijding van de GGD. Ze trok er bijvoorbeeld 'in vol ornaat' - vergelijkbaar met de beschermende kleding op de IC - op uit om mensen thuis te testen op Mexicaanse griep. Verder hield zij zich onder andere bezig met bron- en contactonderzoek bij ziekten als hepatitis B en kinkhoest. Ze had het er prima naar haar

zin, dus waarom dan toch de overstap naar het Hospice? De aanleiding was van zeer persoonlijke aard. Haar vader overleed in augustus 2017 in het ziekenhuis op een nare manier. Katja: 'Ik ben gaan onderzoeken hoe dit beter had gekund.' In die zoektocht stuitte zij op columns van Sander de Hosson. Daar vond ze de antwoorden! En toen zag ze in 2018 de vacature voor coördinator in het Haarlems Dagblad. Het eerste dat Katja dacht: 'Die tekst gaat over mij!' Dat klopte dus. Nu heeft ze al een jaar deze prachtige baan.

Zij geniet van de kleine kippenvel-momentjes, een onverwachte creatieve oplossing van een vrijwilliger voor een lastig probleem. Maar ze haalt de meeste voldoening uit het mogen werken voor en met mensen, die zich onbaatzuchtig inzetten voor de medemens. Onze vrijwilligers dus!

Daarom is het voor Katja zo belangrijk randvoorwaarden te creëren, die het voor de vrijwilligers mogelijk maakt hun werk goed te doen. 'Om goed voor de gasten te kunnen zorgen, moeten wij goed voor de vrijwilligers zorgen.'

Over randvoorwaarden gesproken, Katja werd de afgelopen tijd zoveel mogelijk vrijgespeeld om zich te kunnen richten op de immense taak van het verzamelen van de beschermende materialen en het schrijven van de protocollen om het coronavirus buiten de deur te houden.

Gevraagd naar de reacties van haar twee puberdochters vertelt ze, dat ze haar thuis komend na het sollicitatiegesprek zagen glunderen. En dat gaat kennelijk niet over, want de jongste van 13 constateerde na een paar maanden: 'Mam, ik merk, dat je harder werkt dan ooit, maar

'Fysiek contact is van levensbelang'

je zegt nooit meer dat je moe bent!' Katja vertelt thuis wel over dingen, die ze meemaakt in haar werk. Vooral toen er laatst een veertiger was opgenomen met wie drie maanden terug nog niets aan de hand leek. Dan kan ze het niet laten haar dochters voor te houden: 'Koester wat je hebt! Zeg regelmatig, dat je van elkaar houdt!'

Veelzeggend is in dit verband ook haar opmerking over corona, waarmee we het gesprek afsluiten: het besef, dat fysiek, intermenselijk contact van levensbelang is. Ook en misschien wel vooral in het Hospice. Wat een geluk, dat onze vrijwilligers daarvoor blijven staan.

Anne de Wit-Zuidema, PR-groep

STICHTING HOSPICE

GROEP HAARLEM E.O.

CONTACT

Bijna Thuis Huis Haarlem

Zuiderhoutlaan 10
2012 PJ Haarlem

Telefoon coördinatie:

(023) 303 43 43

(023) 303 43 45

De coördinatie is op deze nummers te bereiken tijdens kantooruren.

Indien u een dringende vraag heeft kunt u ons ook 's avonds en in het weekend op deze nummers bereiken.

Telefoon begane grond:

(023) 303 43 41

Telefoon 1e verdieping:

(023) 303 43 42

Website www.hospicehaarlem.nl

E-mail info@hospicehaarlem.nl

De stichting heeft een ANBI status

KvK nummer 41224742

COLOFON

Redactie

Pauline Jäger, Anja Roelofs,
Anne de Wit Zuidema, Pim Kik

Vormgeving

Storm en Vorm

Druk

Damen Grafia

Wilt u zich aan- of afmelden voor deze Nieuwsbrief of wilt u hem elektronisch ontvangen? Dat kan heel eenvoudig met een e-mail naar: administratie@hospicehaarlem.nl

Hoe kunt u ons helpen?

Spreekt het werk van het Hospice u aan en wilt u ons ondersteunen? U zou ons er geweldig mee helpen!

- U kunt zich opgeven als donateur van de Stichting.
- U kunt ons eenmalig een schenking doen
- U kunt ons periodiek een schenking doen
- U kunt een legaat opstellen

Alle donaties, giften, schenkingen en legaten zijn van harte welkom op NL22 ABNA 0560199996 t.n.v. Stichting Steunfonds Hospice Groep Haarlem e.o.

Omdat onze Stichting een ANBI-status heeft zijn uw giften onder voorwaarden aftrekbaar van de belasting. Voor meer informatie kunt u terecht op onze website: www.hospicehaarlem.nl

We staan u ook heel graag persoonlijk te woord. Aarzel niet om ons te bellen op telefoonnummer 023-3034343 of een mail te sturen naar administratie@hospicehaarlem.nl

